ΤΟ ΒΗΜΑ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ : ΔΗΜ. ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ
ΕΚΔΟΤΗΣ : Χ. Δ. ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Α. ΔΗΜΑΚΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : Λ.Β. ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΧΡΗΣΤΟΥ ΛΑΔΑ — ΕΔ. ΛΩ 3
ΤΗΛΕΦ. : 3230.221—23 καὶ 3237 283—86
ΕΤΟΣ ΚΗ' ΑΡ. 8449. ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2,50

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
Ἀνατ. 7.26'. Δύσ. 5.04'
Σελήνη 27 ἡμερῶν
Σοφονίου προφ.

ΛΟΓΩ ΤΗΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕΝΗΣ ΑΠΟΧΗΣ

Ἀπεβλήθησαν οἱ σπουδασταί τῆς Ἀν. Σχολῆς Ὑπομηχανικῶν

ΕΠΙ ΔΕΚΑ ΗΜΕΡΑΣ

Ὅλοι οἱ σπουδασταί τῆς Ἀνωτέρας Σχολῆς Ὑπομηχανικῶν ἀπεβλήθησαν χθές ἐπί δεκαήμερον. Τό μέτρον ἰσοδυναμεῖ μέ ἀναστολήν τῆς λειτουργίας τῆς Σχολῆς ἐπί δεκαήμερον, ὡς εἶχε προαγγελθῆ, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, ὅτι θά ἐγίνετο ἐάν οἱ σπουδασταί δέν ἐπανήρχοντο εἰς τά μαθήματά των. Εἰς τήν ἀνακοίνωσιν ἐκείνην ἀνεφέρετο ὅτι:

«Ἐάν ἡ ἀποχή ἐκ τῶν μαθημάτων τῶν σπουδαστῶν διαρκέση ἐπί δεκαήμερον, τότε ἀναστέλλεται ἡ λειτουργία τῆς Σχολῆς. Ἐάν δέ ἡ ἀποχή ἐκ τῶν μαθημάτων συνεχισθῆ ἐπί εἰκοσαήμερον, τότε αἱ Σχολαί καταργοῦνται».

Ἐν τῷ μεταξύ, ὡς ἐγνώσθη, οἱ σπουδασταί ἐμμένουν εἰς τήν ἀπόφασίν των νά συνεχίσουν τήν ἀποχήν ἀπό τά μαθήματα ἐάν δέν ἱκανοποιηθῆ τό αἴτημά των τῆς μή ἐντάξεως τῆς Σχολῆς των εἰς τά νεοιδρυθησόμενα Κέντρα Ἀνωτέρας Τεχνικῆς Ἐκπαιδεύσεως (Κ.Α.Τ.Ε.).

Κατά τήν πραγματοποιηθεῖσαν, τήν παρελθοῦσαν Τετάρτην, συγκέντρωσιν 1.200 — ἐκ τῶν 1.400 — σπουδαστῶν τῆς Σχολῆς Ὑπομηχανικῶν ἐτονίσθησαν τά ἑξῆς:

«Αὐτή εἶναι ἡ τρίτη ἀποχή μας. Δέν ἔχομε οὔτε ἄλλην διέξοδον, οὔτε καί θά ἔχαμε ἄλλην παρομοίαν εὐκαιρίαν. Τά αἰτήματά μας εἶναι δίκαια, ἀγωνιοῦμε διά τό μέλλον μας, τό ὁποῖον βλέπομε ἐν κινδύνῳ καί ζητοῦμε τήν δικαίωσίν μας».

Εἰς μακράν ἀνακοίνωσίν των, ἐξ ἄλλου, ἐξετίθετο λεπτομερῶς τό θέμα των καί οἱ λόγοι διά τούς ὁποίους ἡ Σχολή των δέν πρέπει νά ἐνταχθῆ εἰς τό Κ.Α.Τ.Ε.

Τί ὑπεστήριζε περί Τύπου καί Ἱεραρχίας ὁ κ. Ἱερώνυμος ὅταν ἦτο ἀκόμη ἀρχιμανδρίτης

ΣΕΛΙΣ 10η

Μετά τήν ἀποκάλυψη τῶν ἀτοπημάτων

ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΟΥΝ ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΜΕΤΡΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἔξη χρόνια εἶχε νά συνέλθη ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό καθ' ἑαυτό τό γεγονός τῆς καταδίκης της σέ ἀχρησία ἐπί τόσο διάστημα, ὅταν οἱ κανόνες ἐπέβαλλαν τήν σύγκλησή της δυό φορές τό χρόνο, εἶναι ἕνα ἀπό τά δείγματα πού χαρακτηρίζουν τό κλίμα τῆς διοικήσεως στήν Ἐκκλησία καί ἐξηγοῦν τίς σημειωθεῖσες στούς κόλπους της δραματικές συγκρούσεις. Εἶχαν θέβαια μεσολαβήσει καί ἄλλες ἐκτροπές ἀπό τήν κανονικότητα κατά τά τελευταῖα χρόνια. Εἶχε παυθῆ ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος, εἶχεν ἐγκατασταθῆ μιά «ἀριστίνδην» σύνοδος, πού προέβαινε σέ ἐκλογές καί χειροτονίες Ἱεραρχῶν, κατά τρόπο ἐξαιρετικό, πού ἀποτελοῦσε ἐκτροπή ἀπό τήν ὁμαλότητα. Ὁ ἐκλεγείς ὑπό τίς συνθήκες αὐτές Ἀρχιεπίσκοπος ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος σέ πρόσφατο βιβλίο του ὅτι κατά τήν ἀνάρρησή του στό θρόνο ἐμεσολάβησαν ἐξωεκκλησιαστικοί ἐπηρεασμοί: «Ἡ ἐπαναστατική κυβέρνησις τοῦ 1967 εἶχεν ὑποσχεθῆ», γράφει «ὅτι ἐάν ἐξελεγόμην καί ἐάν ἀπεδεχόμην τήν ἐκλογήν, θά παρείχεν εἰς τήν Ἐκκλησίαν πλήρη ἐλευθερίαν ὡς ἐπίσης καί ἀμέριστον ὑποστήριξιν τῆς πολιτείας...».

Στό διάστημα αὐτό ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας ἐπραγματοποιεῖτο ἀπό διωρισμένη Σύνοδο, ἐνῶ ἐτίθετο σέ ἐφαρμογή ὁ περίφημος νόμος 214, ποῦ εἰσήγαγε ἕνα εἶδος στρατοδικείου στήν Ἐκκλησία, ἐπιτρέποντας τήν ἀποδολή κληρικῶν μέ τό αἰτιολογικό τῆς «ἐλλείψεως τῆς ἐξωθεν καλῆς μαρτυρίας», χωρίς δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας, καί μέ τό χαρακτηριστικό ὅτι οἱ κατήγοροι μπορεί νά ἦσαν καί δικασταί. Τόν νόμο αὐτό ἡ Θεολογική Σχολή τοῦ Παν)μίου Ἀθηνῶν εἶχε καταδικάσει ὁμόφωνα «ὡς πλήττοντα τά θεμέλια τοῦ δικαίου τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας». Εἶχεν ἐξ ἄλλου δημοσιευθῆ ὁ Καταστατικός Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας, πού ἐπροκάλεσεν ἐπίσης σφοδρές ἀντιθέσεις στούς ἐκκλησιαστικούς κόλπους. Οἱ εἰσηγηταί τῶν ἀντικανονικῶν αὐτῶν μέτρων εἶχαν πιστεύσει ὅτι θά ἐπετύγχαναν τήν ἑνότητα καί ὁμοφροσύνη, τόν ἐκσυγχρονισμό καί τήν ἀνανέωση, τήν ἀνύψωση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γοήτρου. Τά μετέπειτα γεγονότα διέψευσαν τίς προσδοκίες. Καί ἡ ἀμείλικτη ἱστορία ἐπιβεβαιώνει ἄλλη μιά φορά τήν ἀδιάψευστη ἀλήθεια ὅτι ἡ τυχόν ἀνωμαλία δέν θεραπεύεται μέ ἄλλη ἀνωμαλία. Μιά ἐκτροπή γεννᾶ πολλαπλάσιες ἄλλες, πού σταματοῦν συνήθως μέ τό ρῆγμα ἤ μέ τήν ἔκρηξη...

Ὁ ἑλληνικός λαός ἐπερίμενε μέ ξεχωριστό ἐνδιαφέρον τήν σύνοδο ἔστω καί αὐτῆς τῆς ἀμφισβητούμενης κανονικότητος Ἱεραρχίας. Καί εἶδε μέ ἔκπληξη νά τίθενται γιά συζήτηση θέματα (ποιός ἀλήθεια τά ἐπρότεινε;) καθαρά ἀκαδημαϊκοῦ χαρακτήρα, δευτερεύοντα καί ἐκτός χρόνου καί τόπου. Ὡρισμένες εἰσηγήσεις μάλιστα, ἄν κρίνωμε ἀπό τα δημοσιεύματα τοῦ Τύπου, ἀποτελοῦν δείγματα παιδικότητος μαθητικῶν ἐκθέσεων ἢ θερμπλισιοῦ ἀπηρχαιωμένων ἱεροκηρύκων. Τό γεγονός ὅτι καυτά καί θεμελιώδη θέματα, πού ἀπασχολοῦν τούς χριστιανούς καί τίς ἐκκλησίες ὅλου τοῦ κόσμου (καθώς ἐπίσης καί προβλήματα σχετιζόμενα ἄμεσα μέ τήν ἑλληνική ἐκκλησιαστική καί κοινωνική πραγματικότητα) ἀγνοήθηκαν, δίνει τήν ἐντύπωση ὅτι οἱ ὀργανωταί τῆς συνόδου ἐπιθυμοῦσαν, εἴτε ἀπό ἀνησυχία εἴτε ἀπό συγκεντρωτική διάθεση, νά κρατήσουν μακρυά τό κυρίαρχο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τόν ποιμαντικό, διοικητικό καί καθοδηγητικό ρόλο του. Ποιός τώρα ὅμως θυμᾶται τίς εἰσηγήσεις αὐτές, ὕστερα ἀπό τά νέα προβλήματα, πού ἦταν φυσικό νά ξεχειλίσουν καί νά σκεπάσουν κάθε ἄλλο ἐνδιαφέρον;

Τό χαρακτηριστικό τῆς ἐμμονῆς στήν ἐκτροπή καί τῶν ἀντιδημοκρατικῶν διαθέσεων τῶν ὀργανωτῶν τῆς συνόδου ἐκδηλώθηκε ὄχι μόνο μέ τόν περιοριστικό κανονισμό τῶν συζητήσεων τῆς Ἱεραρχίας. Ἀλλά καί μέ τήν καταφρονητική (ὅσο καί ἀντιφατική) στάση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἔναντι τοῦ Τύπου. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δέν ἀπέκρυψε τήν πρόθεση του νά ἀποκόψη τήν συνεδριάζουσα Ἱεραρχία ἀπό τό λαό, πού παρακολουθοῦσε μέ ἐνδιαφέρον τίς συνεδριάσεις της, ἐκδίδοντας τυπικά ὀλιγόστιχα ἀνακοινωθέντα, ὡσάν οἱ συζητήσεις νά ἦσαν οἰκογενειακή ὑπόθεση καί ὄχι ὑπόθεση ὅλων τῶν πιστῶν. Ἀνέγνωσε μάλιστα δημοσιεύματα τοῦ Τύπου ἄλλης ἐποχῆς, γιά νά δημιουργήση ἀτμόσφαιρα, σέ πλήρη ἀντίφαση πρός τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του, ὁ ὁποῖος, τίς ἄλλες αὐτές ἐποχές, ἐπεκαλεῖτο τά δημοσιεύματα αὐτά γιά νά ἐπικρίνη, δημοσιογραφῶν ὁ ἴδιος, τήν προϊσταμένη του Ἱεραρχία! Τιμοῦσε τότε τόν ἡμερήσιο καί περιοδικό Τύπο, γράφοντας: «... καί ὅταν ὄχι ἁπλῶς ἕνα ἤ δύο ἤ πέντε ἐκ των πιστῶν, ἀλλ' ὁλόκληρος ὁ ἡμερήσιος καί περιοδικός Τύπος ἐκπροσωπῶν τό δημόσιον αἴσθημα τοῦ πληρώματος τῆς ἐκκλησίας, ἐξεδήλωνε ὄχι μόνον ἀντιλογίαν, ἀλλά τήν πανελλήνιον κατακραυγήν κατά τῶν πραχθέντων ὑπό τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας...». Μά δέν εὐδοκίμησε ἡ ἀρχιεπισκοπική πρόθεση. Ὁ Τύπος ἐπεδλήθη τελικά, τά «κρυπτά» ἔγιναν «φανερά» καί τό μόνο ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε νά ἐνισχυθῆ ἡ ἐντύπωση περί τῶν αὐταρχικῶν τάσεων στήν παραδοσιακά δημοκρατική ὀρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ποιά ὑπῆρξαν τελικά τά πραγματικά ἀποτελέσματα τῆς παρασκευασθείσης μέ τόση ἐπιμέλεια καί κηδεμονευθείσης μέ τόση φροντίδα συνόδου τῆς Ἱεραρχίας; Δυστυχῶς ἀπογοητευτικά γιά τό λαό, ἀλλά καί διδακτικά γιά τούς ἰθύνοντες. Διεπιστώθη πρίν ἀπό ὅλα, ὅτι ἀνεξάρτητα ἀπό τά ἐπί μέρους ἐπιτεύγματα τῆς διοικήσεως στόν οἰκονομικό ἤ σέ ἄλλους δευτερεύοντες τομεῖς, πού πιθανόν νά εἶναι ἀρκετά, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τείνει νά ἀπομακρυνθῆ ἀπό τήν σύνδεσή της μέ τήν σύγχρονη πραγματικότητα. Ἐπιστοποιήθη μιά βαθύτερη διαίρεση στούς ἐκκλησιαστικούς κόλπους, ὀφειλόμενη σέ διαφωνίες πάνω σέ κεφαλαιώδη διοικητικά θέματα τῆς Ἐκκλησίας. Τό καταστατικό τῆς Ἐκκλησίας, ὁ τρόπος τοῦ διορισμοῦ τῆς Διαρκοῦς Συνόδου, θεωρούμενος ἀντίθετος μέ τόν Συνοδικό Τόμο, τήν πατριαρχική πράξη τοῦ 1928 καί μέ τή δημοκρατική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἀντικανονικός νόμος 214 εἶναι μερικά ἀπό τά θέματα, πού ὑλοποίησαν τόν διαφορισμό στίς τάξεις τῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας. Καί κοντά σ' αὐτά, ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὡμολόγησε ὅτι ἡ ἐκλογή τῶν νέων μητροπολιτῶν ἐπί τῆς ἐποχῆς του, πραγματοποιήθηκε ἀπό ὡρισμένη κατηγορία προσώπων... γιά νά ἰσορροπηθῆ προηγούμενος τρόπος ἐκλογῆς. Δηλαδή ἐβεβαίωσε τήν ὕπαρξη δύο παρατάξεων.

Ἀποδείχθηκε παναγυρικά ὅτι στό κύριο θέμα τῆς Ἐκκλησίας ἡ Ἱεραρχία ἀγνόησε τίς ἀρχιεπισκοπικές θέσεις. Ἀπεφάσισε καί συνεκρότησε εἰδικῆ ἐπιτροπή γιά νά θέση ἐνώπιον τῆς Κυβερνήσεως, τά ἀπασχολοῦντα τήν Ἐκκλησία ζητήματα, ἰδιαίτερα τοῦ καταστατικοῦ, τοῦ νόμου 214 καί τῆς ἐκλογῆς τῆς Διαρκοῦς Συνόδου τά ὁποῖα δέν εἶχε ἐγγράψει στήν ἡμερήσια διάταξη ὁ κανονισμός τῶν συζητήσεων τῆς Ἱεραρχίας. Ὁ τερματισμός τῆς συνόδου μέ αὐτή τήν ἀπόφαση εἶναι ἐξαιρετικά διδακτικός. Δείχνει τό ἐνδιαφέρον τῶν Ἀρχιερέων νά σταματήση τό ἔκτακτο καθεστώς στήν Ἐκκλησία καί συγχρόνως ὅτι μόνον μέχρις ἑνός σημείου ὁ συγκεντρωτισμός μπορεί νά εὐδοκιμήση. Ἔρχεται ἡ στιγμή πού ὁ συγκεντρωτισμός προκαλεῖ ρήγματα.

Τελικά ἐπίσης τό χριστεπώνυμο πλήρωμα μέ ἀληθινή θλίψη ἄκουσε τόν προκαθήμενο τῆς Ἐκκλησίας νά ἀρνῆται τήν παροχή συγγνώμης, ἀπόδειξη τῆς πρώτης χριστιανικῆς ἀρετῆς πού ἐπρότεινε κάποιος ἀρχιερεύς, τονίζοντας ἐπίμονα ὅτι δέν ὑποχωρεῖ. Πόση διαφορά ἀπό τόν Ἰωάννη Χρυσόστομο πού δίδασκε: Τίποτε νά μή ἐπιδιώκωμε πιό πολύ, ὅσο τό νά εἴμαστε καθαροί ἀπό τήν ὀργή καί νά συμφιλιωνώμαστε μέ ἐκείνους πού εἶναι δυσαρεστημένοι μαζί μας, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν, ὅτι οὔτε προσευχή, οὔτε ἐλεημοσύνη, οὔτε νηστεία, οὔτε κοινωνία μυστηρίων, οὔτε ἄλλο τίποτα παρόμοιο θά μπορέση νά μᾶς προστατεύση κατά τήν ἡμέρα ἐκείνη, ἄν μνησικακοῦμε».

Τό συμπέρασμα ἀπό τά γεγονότα τό ἔχει ἤδη συναγάγει ἡ κοινή γνώμη γιατί προκύπτει ἀδίαστα ἀπό τά πράγματα: Πλήρης δημοκρατία στήν Ἐκκλησία σύμφωνα μέ τίς μακραίωνες παραδόσεις της. Νά ἀποκατασταθῆ ὁ παραδοσιακός τρόπος διοικήσεώς της, νά καταργηθοῦν τά ἔκτακτα μέτρα καί νά ἀποκατασταθοῦν οἱ ἱεράρχες πού ἀπομακρύνθηκαν ἀντικανονικά, μέ παροχή δευτέρου βαθμοῦ κρίσεως. Νά ξαναγίνη ἡ ἱεραρχία ζωντανό καί βουλευόμενο ὄργανο, νά συνέρχεται συχνότερα γιά νά καταπιαστῆ μέ τά μεγάλα προβλήματα τῆς ἐποχῆς, ἔτσι πού νά ἁπλώσουν βαθύτερα οἱ ρίζες τους στή συνείδηση τοῦ θρησκευόμενου λαοῦ. Ἄν θέλωμε πραγματικά δημιουργική ἀλλαγή στήν Ἐκκλησία, πρέπει νά ξεκινήσωμε ἀπό τήν ἀποκατάσταση τῆς δημοκρατίας στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Καί σέ ξέρω καί μέ ξέρεις

ΠΟΤΕ ἦσαν πλησιέστεροι; Πότε πιό εἰλικρινεῖς οἱ σχέσεις τοῦ Ἕλληνα μέ τήν Ἑλλανίδα; Πότε γέμιζαν περισσότερο ὁ ἕνας τόν ἄλλον; Πότε ἡ συνεννόηση καί ἡ κατανόηση — ἄκομα καί σέ περίπτωση διαφωνίας — ἦταν πληρέστερη; Πότε ἕνιωθες τό κενό, ὅταν κουβέντιαζες μέ γυναίκα; Χτές ἤ σήμερα;

Τό θέμα τῆς συντροφιᾶς. Δικαιωμένες οἱ γνῶμες. Οἱ νοσταλγοί τοῦ παρελθόντος, καθώς ἔχουν τήν κλίση νά ὡραιοποιοῦν ὅλο ὅσα ἀνήκουν στά περασμένα, βρίσκουν ὅτι πρῶτα ὑπῆρχε μεγαλύτερη ψυχική ἐπαφή. Περισσότερες, λένε, οἱ ὧρες πού τό ἀντρόγυνο ζοῦσε μαζί, ὅταν ἡ γυναίκα, ξένη πρός τήν ἐπαγγελματική προσπάθεια, ἔμενε ἀσάλευτη στόν οἶκο της, μέ μοναδική ἀπασχόληση τά οἰκιακά.

Κατοικίδιο σκυμμένο πάνω σέ σκοῦπες καί κατσαρόλες, περίμενε τήν ἐπιστροφή τοῦ συζύγου, ἄρχοντα τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματός της.

Σύμφωνη ὡς πρός αὐτό ἡ ἀντίθετη παράταξη πού πιστεύει στούς νέους καιρούς. Περισσότερες — ἀναγνωρίζουν — οἱ ὧρες ποῦ βρισκόταν ἡ γυναίκα μέ τόν ἄντρα της. Τό θέμα ὅμως εἶναι ποιός ἦταν ὁ κύκλος τῶν ἐνδιαφερόντων τους. Ὑπῆρχαν τάχα κοινά ἐνδιαφέροντα πέρα ἀπ' αὐτά πού ἀφοροῦσαν τό σπιτικό τους; Τό νοικοκυριό, τά παιδιά, ἡ οἰκογένεια, ὁ τιμάριθμος, ἡ κίνηση τῆς γειτονιᾶς...

Ἔξω ἀπό τήν «πιάτσα» ἡ γυναίκα. Μή βλέπετε τίς λίγες ἐξαιρέσεις. Ὁ κανόνας τήν ἤθελε ἀπό περιθώριο. Ἔξω ἀπό ἐπάγγελμα ἡ ἴδια, ὄχι μόνο τοῦ συζύγου της τά ἐπαγγελματικά ἦταν σέ ἀδυναμία νά παρακολουθήση, ἀλλά οὔτε διάλογο μποροῦσε νά κρατήση. Πόσο δύσκολα ἔκρυβε τήν ἀδιαφορία της, ὅταν ὁ σύζυγος ἐπιχειροῦσε νά τήν φέρη στό ἐπίπεδο τῶν θεμάτων, πολιτικῶν, κοινωνικῶν, λογοτεχνικῶν, πού τόν ἀπασχολοῦσαν. Στό κενό ὁ λόγος του.

Τόν διάλογο, ὁ ἄντρας τόν ἀνα-

Συνέχεια εἰς τήν = 2αν σελίδα

Ἡ νέα μεγάλη ἔρευνα τοῦ «Βήματος»

ΧΡΕΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ Η ΠΛΗΡΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

1.- Ἀνισότητες, ἐλλείψεις, κενά

Ἡ ἐπαρκής καί ἀπαλλαγμένη κατά τό δυνατόν, ἀπό ἀνισότητες προστασία τῆς ὑγείας ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ εἶναι ἕνα ἀπό τά θεμελιώδη καθήκοντα τοῦ σύγχρονου κράτους. Προστασία, πού νά καλύπτη τόν πολίτη ἀπό τήν γέννησή του — ἤ καλύτερα ἀπό τήν ἐνδομήτριαν ζωή — χέχρι τόν θάνατο. Ἀκόμη τιό προχωρημένη μορφή κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, εἶναι ἐκείνη πού παιρέχει προστασία ὄχι μόνο στούς πολίτες τοῦ ἴδιου τοῦ κράτους ἀλλά καί σέ ὅλους ὅσους βρίσκονται ἐπί τοῦ ἐδάφους του, χωρίς περιορισμούς καί διακρίσεις μέ πνεῦμα ἰσότητας καί δικαιοσύνης.

Ἰδιαίτερα γιά τήν ὑγεία δέν ἐπιτρέπεται σέ καμμιά περίπτωση νά ἰσχύσουν περιορισμοί προκειμένου ἡ Ἐπιστήμη νά διαθέση καί νά ἐφαρμόση ὅλα τά μέσα πού ὑπάρχουν, γιά νά τοῦ ἀποκατασταθῆ τό πολυτιμότερο ἐπίγειο ἀγαθό.

Μέ ἀφετηρία τῆς ἀρχές αὐτές ξεκινᾶμε μιά νέα ἔρευνα πού ἀποτελεῖ συνέχεια καί συμπλήρωση ἐκείνης πού ἐδημοσίευσε «Τό Βῆμα» μέ τόν γενικό τίτλο «Συντάξεις ζωῆς γιά ὅλους» καί πού τόση ἀπήχηση εἶχε, ὄχι μόνο στούς ἄμεσα ἐνδιαφερομένους — στούς συνταξιούχους — ἀλλά καί εὐρύτερα στήν Κοινή Γνώμη.

Ἐπιδιώξή μας εἶναι μέ τήν ἀνάλυση τῶν στοιχείων πού συγκεντώσαμε νά περιγράψουμε τήν ἐπιθυμητή εἰκόνα στό θέμα τῆς προστασίας τῆς ὑγείας στήν Ἑλλάδα, νά παρουσιάσουμε τήν χαώδη κατάσταση πού ἐπικρατεῖ καί νά ἐπισημάνουμε τίς ἀδυναμίες, τίς ἀνισότητες καί τίς ἀθλιότητες πού σέ ἀρκετή ἔκταση ὑπάρχουν, ὅπως ἄλλωστε καί ἐπίσημα ἔχει διαπιστωθεῖ.

● Τά σχετικά στοιχεῖα ἀναφέρουν ὅτι, τά 95% τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ καλύπτονται κατά τῶν ἀσθενειῶν ἀπό τήν Κοινωνική Ἀσφάλιση. Ἀλλά καί πάλι ἐπισήμως ὁμολογεῖται ὅτι, ἡ σημερινή κατάσταση τῆς προστασίας τῆς ὑγείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ δέν εἶναι ἡ ἐπιθυμητή. Συγκεκριμένα ἐπισημαίνεται στό «Σχέδιο προτύπου οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως τῆς Ἑλλάδος (15ετές πρόγραμμα) ὅτι:

— «Ἐφ' ὅσον δέν ληφθοῦν μέτρα διά τήν μεταβολήν τῆς διαρθρώσεως καί ὀργανώσεως τῶν φορέων καί τῶν ἐν γένει παροχῆς ἰατρικῆς περιθάλψεως, αἱ ὑφιστάμεναι διαφοραί ὡς πρός τό ἐπίπεδον τῶν ἀναγκῶν τῶν διαφόρων ὁμάδων πληθυσμοῦ ἀναμένεται ὅτι θά ἐνταθοῦν προσεχῶς. Τοῦτο θά καταστήση δυσχερέστερον τόν ἐνδεχόμενον μελλοντικόν συντονισμόν τῶν φορέων καί ὀξυτέραν τήν εὐαισθησίαν καί τήν δυσφορίαν τοῦ πληθυσμοῦ ὡς πρός τάς ἀνωμαλίας καί τάς ἐπιτεινομένας ἀνισότητας τῆς παρεχομένης περιθάλψεως».

Μεγάλη ἀπόσταση

ΑΠΟ τόν κρατικό προϋπολογισμό ἀπ' εὐθείας ἔχει προβλεφθεῖ γιά τό 1972 δαπάνη γιά τήν ὑγεία καί τήν πρόνοια ποσό 4.009.000.000 δρχ. (γενικό σύνολο δαπανῶν γιά κοινωνική προστασία —συντάξεις κ.λ.π. 40.000.000.000 δρχ. πού ἀντιπροσωπεύουν τό 13,6% τοῦ ἀκαθαρίστου ἐθνικοῦ εἰσοδήματος). Εἰδικότερα τό ποσοστό πού ἀφορᾶ τήν προστασία τῆς ὑγείας στήν Ἑλλάδα εἶναι 2,75% ἐπί τοῦ ἀκαθαρίστου ἐθνικοῦ εἰσοδήματος ἐνῶ θά ἔπρεπε νά εἶναι 5—7% ὅπως συμβαίνει μέ τίς ἀνεπτυγμένες χώρες σήμερα. Συγκεκριμένα οἱ παροχές κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως κατά ἀσθενειῶν τοῦ ἔτους 1968 σέ ποσοστό ἐπί τοῦ καθαροῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος γιά τίς χώρες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος ἦταν: Δυτ. Γερμανία 5,5% — Γαλλία 5,1% — Ἰταλία 4,6% — Ὁλλανδία 6,5% — Βέλγιο 3,9% — Λουξεμβοῦργο 3,5% — Ἑλλάς 2,75% (γιά τήν Ἑλλάδα τό ποσοστό εἶναι τοῦ 1970). Ἐξυπακούεται ὅτι, στή δετία αὐτή ἔχει ὁπωσδήποτε αὐξηθεῖ τό ποσοστό τῶν κρατῶν τοῦ πίνακα.

Καί κάτι τό χαρακτηριστικό: τό Ἑλληνικό ποσοστό παροχῶν κατά τῆς ἀσθενείας εἶναι κατά πολύ χαμηλότερο ἀπό ἐκεῖνο ὅλων τῶν ἄλλων χωρῶν — μελῶν τῆς Ε.Ο.Κ. ἔστω καί ἄν ἀφορᾶ ὑψηλό ποσοστό ἐπί τοῦ πληθυσμοῦ. Στή Δυτική Γερμανία μέ ποσοστό παροχῶν 5,5% καλύπτονται τά 88% τοῦ πληθυσμοῦ, στήν Γαλλία τά 90%, στήν Ἰταλία τά 86,8%, στήν Ὁλλανδία τά 74,5%, στό Βέλγιο τά 95,4%. Δηλαδή στήν Ἑλλάδα μέ ποσοστό κατά 50% μικρότερο καλύπτουμε σχεδόν ὅλο τόν πληθυσμό τῆς χώρας. Μέ λιγώτερα χρήματα, περισσότερο κόσμο...

ΕΞΕΤΑΖΟΝΤΑΣ τόν πίνακα κατανομῆς τοῦ ἀσφαλισμένου κατά τῆς ἀσθενείας πληθυσμοῦ τῆς χώρας σέ ὁμάδες ὀργανισμῶν διαπιστώνουμε ἐντυπωσιακές ἀριθμητικές ἀνισότητες μεταξύ τῶν διαφόρων ὁμάδων καί κατηγοριῶν. Ἀλλά οἱ ἀνισότητες, δυστυχῶς, δέν περιορίζονται στήν ἀριθμητι-

Συνέχεια εἰς τήν = 12ην σελίδα

Ἔρευνα τῶν
Π. Ν. ΛΙΝΑΡΔΟΥ
ΒΙΚΤΩΡΟΣ Δ. ΝΕΤΑ
Ε. ΜΠΑΡΤΖΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΝΟΥΣΟΥ ΠΛΟΥΜΙΔΗ: Οἱ μεταρρυθμίσεις καί τά κόμματα εἰς τήν Τουρκίαν
ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 11

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΕΡΖΑΚΗ: Δύο πρόδρομοι
ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 4

ΜΑΝ. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ: Ἡ Κλασσική Τέχνη
ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 4

DOUGLAS DAKIN: Ἡ ἑνοποίηση τῆς Ἑλλάδος
ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5

WERNHER VON BRAUN: Οἱ προοπτικές μας στό Διάστημα
ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7

Ψυχικό κλονισμό ἔπαθαν καί οἱ δέκα τραυματίες

ΑΓΝΩΣΤΑ ΑΚΟΜΗ ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥ ΟΧΗΜΑΤΟΣ

ΣΠΑΡΤΗ, 2 Δεκεμβρίου. — Ἐλαφρά τρουματισμένοι, ἀλλά μέ σοβαρό νευρικό κλονισμό ἐξακολουθοῦν νά νοσηλεύονται στό Γενικό Κρατικό Νοσοκομεῖο Σπάρτης οἱ δεκα ὑποψήφιοι ὑποξιωματικοί τοῦ Κ.Ε.Ε.Ν. Ἔπαθαν ἰσχυρό σόκ ἀπό τήν τραγωδία πού ἔζησαν τό πρωΐ τῆς Παρασκευῆς, ὅταν τό στρατιωτικό φορτηγό στό ὁποῖο ἐπέβαιναν, ἔφυγε ἀπό τά κατάστρωμα τῆς ἀσφάλτου καί ἔπεσε σέ χαράδρα. Τό φορτηγό κατά τήν πτώση του ἀνετράπη καί παγιδεύτηκαν οἱ 22 στρατιῶτες τοῦ Κ.Ε.Ε.Μ. Ἀπ' αὐτούς, οἱ δώκεδα βρήκαν τραγικό θάνατο. Καταπλακώθηκαν καί οἱ περισσότεροι πέθαναν ἀπό ἀσφυξία.

Οἱ ὅλλοι 10 τραυματίσθηκαν ἐλαφρά. Καί τώρα ἡ φρικτή σκηνή τοῦ δυστυχήματος ἔρχεται στό νοῦ τους. Κλαίνε γιά τόν ἄδικο χαμό τῶν συναδέλφων τους καί δέν μποροῦν νά δώσουν κομμιό ἐξήγηση γιά τίς συνθῆκες καί τά αἴτια τοῦ πολυνέκρου δυστυχήματος.

Σέ χειρότερη ψυχική κατάσταση βρίσκεται ὁ ἀδηγός τοῦ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου στρατιώτης Χρῆστος Μανώλης. Κλαίει συνεχῶς. Ὁ Μανώλης καί ἕνας λογίας πού καθόταν δίπλα του, δέν ἔπαθαν σχεδόν τίποτα κατά τήν πτώση τοῦ φορτηγοῦ στό χαράδρα. Ἔσπασαν τό μπάρπρίζ καί βγήκαν ἔξω.

Ἡ σκηνή πού ἀντίκρυσαν ἦταν συγκλονιστικά τραγική. Ἀπό τό ἕνα μέρος τῆς ἀνεστραμμένης καρότσας τοῦ αὐτοκινήτου, προεξείχαν πόδια καί χέρια συναδέλφων τους, ἐνῶ στό πίσω μέρος δύο μελανιασμένα κεφάλια.

Τό ἴδιο θέαμα ἀντίκρυσαν ὁ κτηματίας Π. Τσάκωνας, ἐτῶν 50, καί ἡ Καλλιόπη Τσουγκλέρη. Μάζευαν ἐλιές στήν περιοχή καί σέ κάποια στιγμή εἶδαν 4 στρατιῶτες νά τρέχουν καί νά ρωτοῦν ἄν ὑπῆρχε ἐκεῖ κοντά τηλέφωνο. Πληροφορήθηκαν γιά τό δυστύχημα καί ἔσπευσαν στόν μοιραῖο τόπο. Μαζί τους κινητοποιήθηκαν καί ἄλλοι κάτοικοι τῆς περιοχῆς, μέ ἐπικεφαλῆς τόν ἐπιχειρηματία Δημ. Ἀνδριόπουλο.

—Πολῖτες καί στρατιῶτες πού ἐπέβαιναν σέ ἄλλο φορτηγό αὐτοκίνητο, ἔσπευσαν νά βοηθήσουν τά θύματα. Μέ ξύλα καί ξιφολόγχες ἔσκαβαν τό χῶμα καί προσπαθοῦσαν νά